

A large, circular, grayscale image of a full moon is centered in the frame. The moon's surface is detailed with various shades of gray, showing craters and lunar maria. The word "moonchild" is written across the center of the moon in a black, italicized, serif font. The background is a deep blue space filled with numerous small, white stars of varying brightness.

moonchild

Moonchild

Maria Salvador Mas

I era tan jove quan em comportava com si tingués vint-i-cinc
Però ara descobreixo que he crescut i tan sols sóc una nena gran
I encara no vull marxar cap a casa
Deixa'm caminar fins al cim del gran cel nocturn

First Love/Late Spring - Mitski

*And I was so young when I behaved twenty five
Yet now I find I've grown into a tall child
And I don't wanna go home yet
Let me walk to the top of the big night sky*

First Love/Late Spring - Mitski

“Per què la lluna no para de seguir-nos?” Vaig preguntar però la meua veu es va fondre amb la cançó que sonava a la ràdio i els meus pares tan sols van riure.

Semblava que no s'havien adonat que hi havia una llum
que feia estona que ens seguia. Observant-nos en silenci a cada cantonada.

“Ja gairebé arribem però pararem un moment perquè el teu pare pugui estirar les cames.
No et tornis a allunyar, d’acord?”
Va dir la meva mare abaixant el volum de la ràdio.

Com de costum, no vaig fer gaire cas i en el moment que el cotxe es va aturar
vaig sortir corrent a explorar l'entorn.
“No sóc una nena petita, ja sé el que he de fer.” Vaig remugar mentre m'allunyava
cap al bosc.

“Per què em segueixes?”

“Deixa’m, no necessito que
em vigilis tu també.”

Va semblar que la lluna havia escoltat les meves paraules perquè d'un moment a l'altre el bosc es va fondre en la més profunda foscor.

Hola... On estic...? Mama...? Papa...? Lluna...?

Esperant... desesperant...

I quan ja havia perdut tota l'esperança. Allà era ella una altra vegada,
amagada entre les fulles de l'arbre mirant-me atentament.

Acompanyant-me amb la seva llum, em va guiar fins a la sortida del bosc.

Tot i els renys de la meva mare durant el viatge de tornada,
no vaig parar de somriure en cap moment.
No parava de pensar en ella i sentia que hi havia alguna cosa que li havia de dir.

“Ho sento... sento haver dit que marxessis.

En veritat no em molestes i encara que no t'entenc, sé que no ets dolenta...”

La lluna seguia en silenci però semblava que ella també em volia dir alguna cosa.

“Espero que em perdonis i si tu vols... podríem ser amigues?”

Els seus raigs de llum, tan tendres i càlids, em van fondre en una abraçada on no feien falta paraules i totes les estrelles van començar a dansar alegrement al nostre voltant.

Maria Salvador Mas
NIUB 18052834
Conte que acompanya el TFG “*Moonchild*”
Curs 2019/2020